

nosti, platí to přece jen o takových, jež nejpozději až do rozhodnutí první stolice vznikly a jež, kdyby byly uplatňovány, mohly by mít vliv na toto rozhodnutí, pozdějších skutečností lze případně jen použít k opodstatnění nové podobné žádosti, avšak vyšší stolice nemohou k nim přihlédnouti při své p ř e z k u m n é činnosti. Z téhož důvodu nesejde také na tom, že rekurent byl přeložen od okresního soudu v S. k okresnímu soudu v H., čímž se důsledkem menšího činovného jeho roční příjmy snížily o 456 Kč.

Čís. 13176.

Je-li právoplatně zjištěn ručební závazek veřejné obchodní společnosti v likvidaci z právního jednání likvidátorů, nelze zkoumati ve sporu o žalobě společníka podle § 36 ex. ř., zda šlo o právní jednání, jež uzavřeli likvidátoři v mezích své zákonné působnosti.

Námítka nesprávného doručení žaloby ve sporu proti společnosti v likvidaci a nedoručení rozsudku i druhému likvidátoru nemůže být předmětem žaloby podle § 36 ex. ř.

Ustanovení § 11 ex. ř. vztahuje se i na exekuční tituly vydané proti veřejné obchodní společnosti v likvidaci.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1934, Rv II 781/32.)

Na základě exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti Antonín O. v likvidaci byla žalované povolena exekuce na jmění žalobce, bývalého společníka veřejné obchodní společnosti Antonín O. Žalobu o nepřípustnost exekuce p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Pokud jde o námitku, že nenastala pro vykonatelnost nároku proti žalobci právní posloupnost mezi firmou v rozsudku za dlužníka poznačenou a mezi žalobcem (§ 36 čís. 1 ex. ř.), uvádí žalobce, že firma v rozsudku jako dlužník poznačená v tomto doslovu neexistovala a vůbec neexistuje, tím méně jako veřejná obchodní společnost, na níž by byl žalobce účastněn jako osobně ručící společník, že Antonín O. ml. sám nebyl oprávněn bez souhlasu žalobce za likvidující společnost vůbec jednati, že likvidační společnost není veřejnou obchodní společností podle čl. 133 obch. zák. Toto tvrzení žalobce jest nesprávné a neodpovídá stavu věci, poněvadž má soudce výpisem obchodního rejstříku zjištěno, že původně byla dne 30. ledna 1909 přihlášena jako firma Antonín O., která se ode dne 1. prosince 1925 přistoupením Antonína O-a ml. stala veřejnou obchodní společností, a jmenování byli jako společníci této firmy Antonín O. st. a Antonín O. ml. Zastupovati společnost byl oprávněn každý společník samostatně. Pod datem 23. ledna 1929 jest jako další zápis uveden: Společnost se zrušila a likviduje. Firma jakožto likvidační má nyní dodatek »v likvidaci«. Zastupovati oprávnění jsou oba likvidátoři jen souborně. Dnem 1. srpna 1930 byla firma vymazána. Z toho jest zřejmo, že žalobcovo tvrzení v tomto směru není správné a odporuje udání, jež bylo učiněno v exekučním řízení při výslechu dne 20. listopadu 1929, kde žalobce výslovně uznal,

že až do zrušení společnosti byl jejím veřejným společníkem. Nesprávné jest i další tvrzení, že Antonín O. ml. sám nebyl oprávněn za likvidační společnost samostatně jednati, poněvadž čl. 136 obch. zák. praví, že likvidatoři zastupují, neměli-li nic jiného ustanoveno, kolektivně. Kromě toho poukazuje se na ustanovení čl. 138 obch. zák., podle něhož omezení rozsahu obchodních jednání likvidatorů nemá proti třetím osobám právní účinek. Druhá námitka žalobce, že nenáležel k odsouzené společnosti jako osobně ručící společník a že tedy neručil za nárok rozsudkem a zápůjčkami v žalobě založený, jest rovněž nesprávné a odporuje obchodnímu rejstříku. Podle ustanovení čl. 112 a 144 obch. zák. ručí společníci za veškeré závazky společnosti solidárně a s celým svým jměním. Ani třetí námitka žalobcova z důvodu osoby není nikterak odůvodněna, poněvadž žalobce za závazky ujednané za likvidace ručí (čl. 144 a 112 obch. zák.). **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Jest sice přisvědčiti odvolateli, že likvidace společnosti může nastoupiti teprve, když společnost byla zrušena, jakž ustanovuje čl. 133 obch. zák., avšak zrušením společnosti a zahájením její likvidace nemění se nic na dosavadním poměru jednotlivých společníků ke společnosti dřívejší i k nynější společnosti v likvidaci, na nichž přece, až na formální stránku jejich zrušení, se nic nezměnilo, naopak čl. 144 obch. zák. výslovně stanoví, že »nehledě ke zrušení společnosti platí dále až do skončení likvidace ustanovení II. a III. oddílu II. knihy I. titulu obch. zák., zejména co do poměru společníků navzájem, jakož i proti třetím osobám. To plyne již z povahy věci. Likvidace společnosti jest určena k tomu, by vyřídila všechny dosud nevyřízené věci, zejména i závazky společnosti proti třetím osobám, k čemuž přirozeně budou museti likvidatoři, není-li tu jmění společnosti a nechťejí-li sáhnouti k vyrovnání nebo ke konkursu, obstarávati si prostředky peněžní, jistě výpůjčkou, a není pochybnosti, že za takové dluhy učiněné k úhradě závazků likvidující i bývalé veřejné společnosti, ručí bývalí společníci, nikoliv likvidatoři, kteří jsou jen výkonnými orgány likvidující společnosti a dokonce v jistém poměru podrobeni usnesením společníků. Zodpovědnost likvidatorů ovšem není zodpovědností společnickou, ale, jsou-li osoby likvidatorů a společníků totožné, kryje se jejich ručení s ručením společníků, a nelze seznati, kdo by měl ručiti za dluhy, jež učiní likvidatoři, společníci ku provedení likvidace, než oni sami jako bývalí a ve smyslu čl. 144 obch. zák. až do skončení likvidace jsoucí společníci. Nebyl proto spor posouzen právně nesprávně, uznal-li prvý soud, že žalobce jako bývalý společník firmy Antonín O., nyní v likvidaci, ručí za závazky osobně, pokud byly veřejnou společností v likvidaci buď jako dřívejší závazky již pozůstávající uznány, nebo jako nové k provedení likvidace kontrahovány. Zdali se tak v souzeném případě stalo, bude rozvedeno v dalších vývodech o další námitce odvolatele. Ani co do § 11 ex. ř. nelze přisvědčiti námitkám odvolatele, jenž v tomto směru přehlíží, že § 11 ex. ř. v obou odstavcích upravuje možnost povolení exekuce, v prvním, že na podkladě rozsudku znějícího proti společnosti lze povolití exekuci na jmění jednotlivého společníka, prokáže-li se, že byl ještě společníkem v době, kdy se o exekuci žádá, v druhém

odstavci pak, že, má-li na podkladě takového titulu býti povolena exekuce proti bývalému společníku nebo po zrušení společnosti, musí povolujícímu usnesení předcházeti výslech povinného nebo zástupců společnosti, kteréhož ustanovení exekuční soud dbal a při výslechu, jak prvním soudem ze spisu bylo zjištěno, prohlásil nynější žalobce, že uznává, že do zrušení společnosti byl jejím veřejným společníkem, a z rejstříku obchodního zjištěno, i likvidátorem. Co do námitky odvolatele, že rozsudek, tvořící exekuční titul, nebyl vydán správně, ježto odvolateli jako likvidátorovi nebyla doručena ani žaloba ani obsílka, ač podle rejstříku měli likvidatoři zastupovati kolektivně, jest ho poukázati na ustanovení jednak čl. 138, jednak posledního odstavce čl. 144 obch. zák. a podotknouti, že, stěžuje-li si odvolatel z důvodu, že nebylo dbáno kolektivního zastoupení a že proto závazek a rozsudek pro něj neplatí, ježto druhý likvidátor ho o sporu neuvědomil, jest to věcí jeho poměru k druhému likvidátorovi, by proti němu uplatňoval náhradu případné škody, nemůže však býti na újmu právům osob třetích.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

I po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.) posoudil odvolací soud věc správně. Nezáleží na tom, zdali veřejná obchodní společnost v likvidaci jest pokračováním původního právního útvaru či útvarem novým, poněvadž rozhodujícím jest jen, zda společník veřejné obchodní společnosti ručí celým svým jměním i za dluhy ze zápůjčky, která byla uzavřena za likvidace. Správně rozřešil odvolací soud tuto otázku kladně v souhlasu s rozhodnutím čís. 11.385 sb. n. s., kde bylo vysloveno, že z právních jednání, jež uzavřeli likvidatoři v mezích své zákonné působnosti, jsou společníci zavázáni právě tak, jako z právních jednání zákonných zástupců společnosti za jejího trvání, šlo-li o obchody, jež směli likvidatoři nově ujednat. Zda šlo o zápůjčku k takovému účelu, nelze zkoumati ve sporu o žalobě podle § 36 ex. ř., poněvadž rozsudkem pro zmeškání ze dne 27. června 1929 byl nárok žalované strany na vrácení zápůjčky proti společnosti v likvidaci pravoplatně uznán a tím i ručební závazek veřejných společníků zjištěn. Žaloba podle § 36 ex. ř. nesměruje proti existenci nároku a nelze jí uplatňovati nesprávnost rozsudku s hmotněprávního hlediska, nýbrž směřuje jen k tomu, by bylo rozhodnuto, zda jest nárok zjištěný na základě rozsudku dospělý a vykonatelný i proti žalobci z důvodu, že jest společníkem veřejné obchodní společnosti, nyní v likvidaci. Podle § 36 čís. 1 ex. ř. jsou okolnostmi rozhodujícími pro dospělost a vykonatelnost míněny jen případy § 7 druhý odstavec ex. ř., takže námitka nesprávného doručení žaloby ve sporu proti společnosti v likvidaci a nedoručení rozsudku i druhému likvidátoru nemůže býti předmětem žaloby podle § 36 ex. ř. (srovnej rozhodnutí čís. 3162 a 6725 sb. n. s.). Okolnosti vytčené v § 7 druhý odstavec ex. ř. žalobce vůbec neuvedl, namítнув jen nesprávné doručení žaloby a rozsudku a překročení mezí působnosti likvidatora Antonína O-a mladšího. Ustanovení druhé věty § 36 čís. 1 ex. ř. o nedostatku

osvědčení o právní posloupnosti povinného (§ 9 ex. ř.) nepřichází vůbec v úvahu, poněvadž stačí, že povinný (žalobce) byl společníkem veřejné obchodní společnosti. Třetí námitka § 36 čís. 2 první věta ex. ř., že nebyl společníkem, byla opačným zjištěním vyvrácena. A čtvrtou námitku § 36 čís. 2 druhá věta ex. ř., jež by mu plynula proti vymáhající věřitelce z její osoby, vůbec ani neprovedl, neboť netvrdil, že jeho ručební závazek právě proti vymáhající věřitelce zanikl (vzdáním se, zaúčtováním, smírem a pod.). Zbývá jen výtku, že se § 11 ex. ř. nevztahuje na exekuční tituly vydané proti společnosti v likvidaci, poněvadž tento případ prý tam výslovně není řešen. Než při tom dovolatel přehlíží, že podle druhého odstavce § 11 ex. ř. lze na základě exekučního titulu proti veřejné společnosti vésti exekuci proti veřejnému společníkům i po zrušení společnosti (čl. 123 až 128 obch. zák.), když byl povinný napřed vyslechnut o otázce ručení. Již z toho patrně, že zákon kladl při tom důraz jen na otázku ručení a podle motivů (str. 154) jste účelem § 11 ex. ř. zameziti zejména promlčení pohledávek proti společníkům po zrušení společnosti, poněvadž počíná promlčecí doba pohledávek dospívajících po zápisu zrušení společnosti do obchodního rejstříku podle čl. 146 třetí odstavce obch. zák., hned dospělostí. Z toho patrně, že zákonodárce nemínil činiti rozdíl mezi pohledávkami vzniklými proti společnosti za jejího trvání a mezi pohledávkami vzniklými po jejím zrušení za likvidace a že právě tyto pohledávky chtěl vyloučiti, nýbrž naopak chtěl zajistiti veškerým pohledávkám proti společnosti, za které veřejní společníci ručí, co nejrychlejší vykonatelnost.

Čís. 13177.

Pravomocí usnesení o zabavení pohledávky není zabráněno třetím osobám na exekučním řízení nezúčastněným, aby nepopřely hmotněprávní platnost exekučního zástavního práva. Takovou třetí osobou jest i správce konkursní podstaty dlužníkovy, pokud hájí zájmy konkursních věřitelů.

Po pravoplatnosti povolené exekuce zabavením pohledávky není dlužník ani správce jeho konkursní podstaty oprávněn k uplatnění námitek z dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838 čís. 291 sb. z. s.

Pokud pravoplatným povolením exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek, které povinnému lékárníkovi příslušely za dodané léky a léčivo proti léčebnému fondu veřejných zaměstnanců a proti Okresní nemocenské pojišťovně, vzniklo hmotněprávně platné zástavní právo vymáhajícího věřitele na těchto pohledávkách dlužníka.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1934, Rv I 147/32.)

Žalobkyni byla k vydobytí peněžité pohledávky pravoplatně povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek, příslušejících dlužníku, lékárníku, z dodání léků a léčiv za Léčebným fondem veřejných zaměstnanců, a proti Okresní nemocenské pojišťovně v Š. Správce konkursní podstaty dlužníkovy popřel platnost exekučního zá-